

SAŽETAK ODLUKE

SIMIĆ PROTIV BOSNE I HERCEGOVINE
OD 15. STUDENOG 2016. GODINE
ZAHTJEV BR. 75255/10

*Razriješenom sucu Ustavnog suda nije povrijeđeno pravo na slobodu
izražavanja*

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva bio je izabran za suca Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u srpnju 2007. godine. Prije stupanja na tu dužnost podnositelj zahtjeva bio je član Narodne skupštine Republike Srpske i potpredsjednik političke stranke (Savez nezavisnih socijaldemokrata - SNSD).

U studenome 2009. godine lokalna nevladina organizacija obavijestila je Ustavni sud o pismu koje je u svibnju 2009. godine podnositelj napisao i poslao predsjedniku SNSD-a i tadašnjem potpredsjedniku Vlade Republike Srpske. U pismu je podnositelj pisao o radu Ustavnog suda i komentirao rad djelatnika Vlade Republike Srpske.

Između 31. prosinca 2009. godine i 8. siječnja 2010. godine podnositelj je davao intervju u medijima u kojima je kritizirao Ustavni sud, optužujući ga za korupciju i miješanje kriminala i politike u njegov rad. Uz to je neovlašteno održao konferenciju za novinare na kojoj je raspravljao o određenim predmetima, te je komentirao (ne)pristranost Ustavnog suda.

Postupak za razrješenje podnositelja sa dužnosti suca Ustavnog suda pokrenut je pred Ustavnim sudom. Prije početka postupka, dana 3. prosinca 2009. godine, Ustavni sud ga je pozvao da se pisanim putem očituje o svom pismu. Na plenarnoj sjednici održanoj u ožujku 2010. godine potvrdio je da je autor pisma te je iznio svoje argumente ostalim sucima. Sjednica je odgođena kako bi podnositelj imao dovoljno vremena da pregleda spis predmeta i imenuje pravnog zastupnika. Također je pozvan da podnese još jedan pisani podnesak.

Međutim, on nije iskoristio svoje pravo uvida u dokumente i nije se pojavio na ponovljenoj sjednici niti je imenovao pravnog zastupnika. Ponovljena sjednica održana je u svibnju 2010. godine, te je jednoglasno odlučeno da ga se razriješi dužnosti zbog narušavanja ugleda Ustavnog suda, kao i ugleda položaja suca Ustavnog suda. Ustavni sud je utvrdio da je on svjesno ignorirao da se sudac mora ponašati odmjereno kada koristi svoju slobodu izražavanja i da je time ozbiljno narušio autoritet Ustavnog suda, kao i povjerenje javnosti u pravosuđe kao cjelinu.

Podnositelj je tada pokrenuo postupak pred Sudom Bosne i Hercegovine (dalje: Sud BiH) tražeći poništenje odluke Ustavnog suda iz svibnja 2010. godine. Sud BiH je odbacio taj zahtjev, utvrdivši da nije nadležan ispitati predmet. Tu je odluku u konačnici potvrdilo žalbeno vijeće Suda BiH u siječnju 2011. godine.

PRIGOVORI

Pozivajući se na članak 6. stavak 1. (pravo na pošteno suđenje), podnositelj je tvrdio da je postupak pred Ustavnim sudom kojim je razriješen dužnosti bio nepošten zbog toga što nije dobio odgovarajuću priliku da iznese svoje argumente i zbog toga što nije bilo javne rasprave o njegovu predmetu. Pozivajući se nadalje na članak 10. (sloboda izražavanja), tvrdio je da je razriješen dužnosti zbog svojih izjava u javnosti. Naposljetku, tvrdio je na temelju članka 13. (pravo na djelotvoran pravni lijek) da nije postojao djelotvoran pravni lijek za njegove prigovore.

OCJENA SUDA

Članak 6. (pravednost postupka)

Sud nije mogao prihvatiti tvrdnju podnositelja da je postupak bio nepošten zbog toga što nije dobio priliku da iznese svoje argumente. Naprotiv, on je imao priliku iznijeti svoje argumente pred Ustavnim sudom, kako u pisanim, tako i u usmenim očitovanjima. Također mu je dano dovoljno vremena da pregleda spis predmeta i imenuje pravnog zastupnika, ali to nije učinio. Dakle, on je imao mogućnost izvršiti uvid u spis i komentirati sve relevantne dokumente kako se to zahtijeva u kontradiktornom postupku.

Što se tiče prigovora podnositelja da nije bilo javne rasprave u njegovu predmetu, Sud je primijetio da je on osobno saslušan na plenarnoj sjednici u ožujku 2010. godine, ali nije zatražio da se održi javna rasprava. Štoviše, nema dokaza da je podnio takav zahtjev u bilo kojoj fazi postupka. Stoga se može smatrati da se podnositelj odrekao svojeg prava na javnost rasprave.

Slijedom toga, Sud je zaključio da su prigovori g. Simića na temelju članka 6. stavka 1. očigledno neosnovani i da ih se mora odbaciti kao nedopuštene.

Članak 10. (sloboda izražavanja)

Sud je najprije napomenuo da je podnositelj dao intervju za medije u kojima je kritizirao Ustavni sud i da je održao neovlaštenu konferenciju za novinare, a da se upravo u tom razdoblju imao priliku pisanim podneskom očitovati Ustavnom sudu o pismu iz svibnja 2009. godine.

Nadalje, podnositelj je razriješen dužnosti zbog narušavanja autoriteta Ustavnog suda i ugleda suca. Odluka se stoga u suštini odnosila na njegovu sposobnost obavljanja svojih dužnosti, a ne na njegova javno izražena stajališta. Naime, razlozi za njegovo razrješenje dužnosti bili su njegovo pismo iz svibnja 2009. godine koje je nedvojbeno izazvalo sumnje u njegovu nepristranost i neovisnost, te ponašanje koje je nespojivo s ulogom suca.

Sud je stoga zaključio da je prigovor podnositelja na temelju članka 10. očigledno neosnovan i da ga treba odbaciti kao nedopuštenog.

Članak 13. (djelotvorno pravno sredstvo)

Sud je utvrdio da je primjena članka 13. ograničena kada, kao u ovom predmetu, podnositelj zahtijeva tvrdi da je do povrede prava iz Konvencije došlo zbog odluke najvišeg tijela sudbene

vlasti u domaćem pravnom sustavu. Stoga je zaključio da je i ovaj prigovor očigledno neosnovan i odbacio ga kao nedopuštenog.

Ovaj sažetak izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sažetak ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te ne obvezuje taj Sud

© Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava.